

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 45 2017, nummers 1033 – 1056 dinsdag 5 december 2017

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2017

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
8.40- en 8.42-AMvB's.....	9
Ambtenarenrecht.....	10
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Bijstand	12
Sociale zekerheid overig	13
Bestuursrecht overig	13
Belastingdienst-Toeslagen.....	13
Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding	15
Wet openbaarheid van bestuur	17
Wet wapens en munitie	17
Vreemdelingenrecht.....	17
Regulier.....	17
Visum.....	18
Asiel.....	19

Algemeen bestuursrecht

JnB2017, 1033

MK ABRS, 29-11-2017, 201608798/1/A1

college van gedeputeerde staten van Overijssel, college van burgemeester en wethouders van Zwolle.

Awb 1:2

Omgevingsverordening Overijssel 2009 (de omgevingsverordening) 1.1.3

BELANGHEBBENDE. Omgevingsvergunning van rechtswege voor afwijken van het bestemmingsplan. Het college van gedeputeerde staten dient te worden aangemerkt als belanghebbende.

In de Wet ruimtelijke ordening is aan het provinciaal bestuur, indien provinciale belangen dat met het oog op een goede ruimtelijke ordening noodzakelijk maken, bevoegdheid toegekend om algemene of specifieke eisen te stellen aan ruimtelijke besluiten van gemeenten. In dit geval heeft provinciale staten gebruik gemaakt van de bevoegdheid om met het oog op een goede ruimtelijke ordening regels te stellen in een verordening. Zo is in artikel 2.4.2, eerste lid, van de omgevingsverordening een instructieregel opgenomen waarin staat dat bij de vaststelling van bestemmingsplannen niet wordt voorzien in de nieuwe mogelijkheid om detailhandel uit te oefenen op bedrijventerreinen. Het verlenen van de in dit geding aan de orde zijnde omgevingsvergunning kan gevolgen hebben voor de ruimtelijke ordening van het grondgebied van de provincie, nu daarmee detailhandel wordt toegelaten op een bedrijventerrein terwijl provinciale staten dat gelet op de omgevingsverordening een ongewenste ontwikkeling vindt.

De enkele omstandigheid dat in de omgevingsverordening niet is geregeld dat het college bij de onderhavige omgevingsvergunning een ontheffing van de omgevingsverordening hoeft te vragen, nu in artikel 1.1.3 van de omgevingsverordening is bepaald dat de instructieregels niet rechtstreeks doorwerken bij de afgifte van bouwvergunningen, aanlegvergunningen en ontheffingen, doet niet af aan de omstandigheid dat aan het college van gedeputeerde staten in het kader van de ruimtelijke ordening belangen zijn toevertrouwd. Het aan gedeputeerde staten toevertrouwde belang is gelet op het voorgaande rechtstreeks betrokken bij het ontstaan van de aan [wederpartij] gegeven vergunning van rechtswege.

[ECLI:NL:RVS:2017:3274](https://ecli.nl/RVS:2017:3274)

JnB2017, 1034

MK ABRS, 29-11-2017, 201609810/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Goeree-Overflakkee.

Awb 3:15, 6:13

ZIENSWIJZEN. Appellanten kan redelijkerwijs worden verweten dat zij geen zienswijzen tegen het ontwerp van het besluit hebben ingediend.

Uit de Awb noch uit een andere wettelijke regeling volgt de verplichting voor het college om de personen die in de buurt van het perceel wonen, waaronder appellanten, persoonlijk op de hoogte te stellen van het ontwerpbesluit. Nu aan de hand van de door verweerder gegeven informatie het voor betrokkenen mogelijk was om te beoordelen of het ontwerpbesluit voor hen relevant was, is de zakelijke inhoud van het ontwerpbesluit in de kennisgeving voldoende. Weliswaar is de tekst, dat het college voornemens is voor de activiteit bouwen en planologische afwijking een omgevingsvergunning voor het bouwen van een loods op het perceel te verlenen, algemeen en summier, maar er staan geen onjuistheden in.

[ECLI:NL:RVS:2017:3269](#)

JnB2017, 1035

ABRS, 29-11-2017, 201608119/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Woudenberg.

Awb 8:6

Gemeentewet 229 lid 1 aanhef en onder b, 231 lid 1

Algemene wet inzake rijksbelastingen (hierna: Awr) 26

LEGES. De ABRS is niet bevoegd van het geschil kennis te nemen voor zover dit op de leges voor het in behandeling nemen van een aanvraag om omgevingsvergunning ziet. Het besluit over de leges is gebaseerd op de legesverordening en de daarbij behorende tarieventabel. De legesverordening vindt haar grondslag in artikel 229, eerste lid, aanhef en onder b, van de Gemeentewet, waarin de bevoegdheid van de gemeente om leges te heffen is neergelegd. Ingevolge artikel 231, eerste lid, van de Gemeentewet, geschieden heffing en invordering van die belasting met toepassing van de Awr, als ware die belasting een rijksbelasting. Het besluit betreffende de leges dient daarom in zoverre te worden aangemerkt als genomen ingevolge de Awr, zodat hoofdstuk V van de Awr (Bezwaar en beroep) hierop van overeenkomstige toepassing is. Het in dit hoofdstuk neergelegde systeem van rechtsbescherming brengt mee dat belanghebbenden ingevolge artikel 26 van de Awr, gelezen in verbinding met artikel 8:6, eerste lid, van de Awb, beroep bij de rechtbank kunnen instellen, en gelet op het bepaalde in artikel 12 van bijlage 2 van de Awb bij het gerechtshof hoger beroep kunnen instellen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 11 februari 2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BH2527](#).

[ECLI:NL:RVS:2017:3244](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2017, 1036

MK ABRS, 29-11-2017, 201606204/1/A3

burgemeester van Maastricht.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 6

Opiumwet 13b

OPIUMWET 13b. In dit geval kan de Afdeling de rechtbank zonder nadere motivering van de burgemeester niet volgen in haar oordeel dat geen sprake is van een criminal charge. Een sluiting van een woning voor de duur van drie maanden kan op zichzelf een bestuurlijke maatregel zijn die er niet (mede) op is gericht om leed toe te voegen, als deze noodzakelijk is om de overtreding te beëindigen en herhaling daarvan te voorkomen. Met een sluiting wordt de bekendheid van een pand als drugspand weggenomen en wordt de 'loop' naar het pand eruit gehaald, waarmee het pand aan het drugscircuit wordt onttrokken. De Afdeling is gelet op de omstandigheid dat nergens uit blijkt dat de levering en doorverkoop van hennep plaatsvond aan de deur van de woning van [appellante], evenwel van oordeel dat de burgemeester in dit geval onvoldoende heeft gemotiveerd dat sluiting van de woning van [appellante] met het oog hierop noodzakelijk was.

[ECLI:NL:RVS:2017:3251](https://ecli.nl/RVS:2017:3251)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2017, 1037

Tussenuitspraak ABRS, 29-11-2017, 201609021/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Castricum.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder b en c, 2.12, eerste lid, aanhef en onder a en onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor) bijlage II: artikel 4 lid 11

WABO. Ingevolge artikel 4, elfde lid, van bijlage II van het Bor kan een tijdelijke omgevingsvergunning ook worden verleend vanwege een activiteit die voorziet in een permanente behoefte. Het behoeft slechts feitelijk mogelijk en aannemelijk te zijn dat de activiteit zonder onomkeerbare gevolgen kan worden beëindigd.

[...] omgevingsvergunning verleend voor de duur van één jaar [voor het aanleggen van prefabbetonplaten] [...].

[...] Met het Besluit tot wijziging van het Bor en diverse andere algemene maatregelen van bestuur in verband met het permanent maken van de Crisis- en herstelwet en het aanbrengen van enkele verbeteringen op het terrein van het omgevingsrecht (Stb. 2014, 333) is artikel 5.18, eerste lid, van het Bor komen te vervallen. Sedertdien kan een tijdelijke vergunning worden verleend in de in artikel 4, elfde lid, van bijlage II van het Bor genoemde gevallen op welke bepaling het college het bestreden besluit mede heeft gebaseerd. In de nota van toelichting bij dat Besluit (blz. 25 en 26) waarbij dat artikellid

werd ingevoegd, is onder meer vermeld dat de beperking dat slechts een tijdelijke vergunning kan worden verleend voor een activiteit die voorziet in een tijdelijke behoefte daarmee is vervallen. Ook vanwege een activiteit die voorziet in een permanente behoefte, is het mogelijk om een tijdelijke omgevingsvergunning te verlenen. Het behoeft slechts feitelijk mogelijk en aannemelijk te zijn dat de activiteit zonder onomkeerbare gevolgen kan worden beëindigd, omdat immers anders impliciet de activiteit voor onbepaalde tijd zou worden vergund, aldus de nota van toelichting. Gelet op het voorgaande is de omstandigheid dat, naar [appellant] stelt, [belanghebbende] de gronden langer dan een jaar nodig zal hebben voor de opslag van machines en materialen niet van belang voor de beoordeling van de vraag of het college met toepassing van artikel 4, aanhef en elfde lid, van bijlage II van het Bor omgevingsvergunning heeft kunnen verlenen voor de duur van een jaar. Nu [appellant] niet heeft gesteld dat het niet feitelijk mogelijk en aannemelijk is dat de opslagactiviteiten na een jaar zonder onomkeerbare gevolgen kunnen worden beëindigd, ziet de Afdeling geen grond voor het oordeel dat de rechtbank tot het oordeel had moeten komen dat het college niet in redelijkheid omgevingsvergunning heeft kunnen verlenen voor de duur van een jaar. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3276](https://www.ecli.nl/rvs/2017/3276)

JnB2017, 1038

MK ABRS, 29-11-2017, 201608243/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Groningen.

Bouwbesluit 2012 1.1 lid 1, 1.12, 3.16 lid 1, lid 3, 3.18, 7.22

WABO. Blijkens de nota van toelichting bij het Bouwbesluit 2012 dient voor het bepalen van het rechtens verkregen niveau, als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, te worden gekeken naar de technische voorschriften en de vergunning die op de oorspronkelijke oprichting van het bouwwerk en op eventuele latere verbouwing(en) daarvan van toepassing waren.

Artikel 3.18 van het Bouwbesluit 2012 biedt, voor zover sprake is van strijd met dat artikel, een mogelijkheid om op te treden tegen de door [appellant] gestelde geluidsoverlast. Gelet daarop biedt artikel 7.22 van het Bouwbesluit 2012 geen grondslag om daartegen handhavend op te treden.

[...] [Weigering] handhavend op te treden tegen [...] aanbouw [...].

[...] Ingevolge artikel 3.18 in samenhang gelezen met artikel 1.12 van het Bouwbesluit 2012 zijn op het gedeeltelijk vernieuwen of veranderen of het vergroten van een bouwwerk de artikelen 3.16 tot en met 3.17a van overeenkomstige toepassing, waarbij in plaats van het in die artikelen aangegeven niveau van eisen wordt uitgegaan van het rechtens verkregen niveau. De rechtbank heeft terecht overwogen dat in dit geval sprake is van het vergroten van een bouwwerk, als bedoeld in artikel 3.18, en daaruit volgt dat het rechtens verkregen niveau geldt. Anders dan [appellant] meent zijn ingevolge artikel 1.12 niet de nieuwbouweisen van toepassing, nu in artikel 3.18 "anders is aangegeven" als bedoeld in artikel 1.12.

De rechtbank heeft evenwel ten onrechte overwogen dat het college zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat geen sprake is van een overtreding van artikel 3.18, omdat

voor het contact-geluidniveau en het lucht-geluidniveau de eisen voor bestaande bouw gelden en het Bouwbesluit 2012 geen geluidseisen voor bestaande bouw kent. Blijkens de nota van toelichting bij het Bouwbesluit 2012 (Stb. 2011, 416, blz. 180-181) dient voor het bepalen van het rechtens verkregen niveau, als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, te worden gekeken naar de technische voorschriften en de vergunning die op de oorspronkelijke oprichting van het bouwwerk en op eventuele latere verbouwing(en) daarvan van toepassing waren. Nu de aanbouw een vergroting van de woning [locatie 1] betreft, is het rechtens verkregen niveau in dit geval derhalve het niveau zoals vergund bij de oorspronkelijke bouw van de woning [locatie 1] in de jaren 60 en het niveau ten tijde van eventuele latere relevante verbouwingen. Het college heeft dit ten onrechte niet bij zijn besluitvorming betrokken. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Het betoog is in zoverre terecht voorgedragen.

[...] Zoals de Afdeling in de uitspraak van 1 oktober 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3568](#), heeft overwogen is artikel 7.22 van het Bouwbesluit 2012 een restbepaling die het bevoegd gezag kan toepassen indien het naar zijn oordeel noodzakelijk is in te grijpen in een specifieke situatie, waarin het gebruik van een bouwwerk, open erf of terrein leidt tot gevaarstelling, dreigende aantasting van de volksgezondheid of overmatige hinder, en meer specifieke bepalingen geen mogelijkheid bieden op te treden.

Artikel 3.18 biedt, voor zover sprake is van strijd met dat artikel, een mogelijkheid om op te treden tegen de door [appellant] gestelde geluidsoverlast. Gelet daarop biedt artikel 7.22 geen grondslag om daartegen handhavend op te treden. Voor zover [appellant] stelt trillingshinder te ervaren heeft hij voorts niet aannemelijk gemaakt dat sprake is van zodanige hinder dat het college op grond van artikel 7.22 gehouden was handhavend op te treden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3249](#)

JnB2017, 1039

ABRS, 29-11-2017, 201609281/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Bouwverordening Rotterdam 2010 2.5.30

WABO. Parkeerbehoefte. Door de verleende omgevingsvergunning voor een eengezinswoning komt één openbare parkeerplaats te vervallen. Uit artikel 2.5.30 van de Bouwverordening volgt niet dat voor het vervallen van die openbare parkeerplaats gecompenseerd moet worden. Dit artikel heeft betrekking op de parkeerbehoefte die ontstaat naar aanleiding van, in dit geval, de bouw van de eengezinswoning.

De openbare parkeerplaats is ontstaan na een wijziging van de weg en is derhalve niet gerelateerd aan enig bouwplan. Van strijd met artikel 2.5.30 van de Bouwverordening is dan ook geen sprake.

[ECLI:NL:RVS:2017:3281](#)

JnB2017, 1040

ABRS, 29-11-2017, 201608055/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Ermelo, appellant.

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.3 lid 2, Bijlage II: artikel 2 aanhef en lid 3

WABO. Handhaving. Dubbelbestemming. Erf. Speelhut op palen mag op grond van artikel 2.3, tweede lid, van het Bor in samenhang met artikel 2, aanhef en derde lid, van Bijlage II van het Bor niet omgevingsvergunningvrij worden gerealiseerd.

Bepalend is dat uit de artikelen 36.2 en 36.4 van de planregels blijkt dat de dubbelbestemming leidt tot beperkingen van hetgeen binnen de basisbestemming "Wonen" is toegestaan en daarmee tot een belemmering om een gedeelte van het perceel feitelijk in te richten als erf ten behoeve van het hoofdgebouw. Dat artikel 36.3 van de planregels de mogelijkheid biedt om met omgevingsvergunning van het bouwverbod af te wijken, betekent niet dat de dubbelbestemming niet meebrengt dat het bestemmingsplan de inrichting van het perceel als erf verbiedt.

Omdat het bestemmingsplan de inrichting als erf van het perceelsgedeelte met de dubbelbestemming verbiedt, kan dat niet als erf in de zin van artikel 1 van Bijlage II van het Bor worden aangemerkt. Nu dit perceelsgedeelte geen erf betreft, kan het evenmin als achtererf als bedoeld in die bepaling worden aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2017:3267](https://www.ecli.nl/nl/RVS:2017:3267)

JnB2017, 1041

MK ABRS, 29-11-2017, 201703377/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Venray.

Awb 1:2

WABO-milieu. Gevolgen van enige betekenis.

Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 23 augustus 2017, ECLI:NL:RVS:2017:2271, is het uitgangspunt dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die het besluit - zoals een bestemmingsplan of een vergunning - toestaat, in beginsel belanghebbende is bij dat besluit. Het criterium 'gevolgen van enige betekenis' dient als correctie op dit uitgangspunt. Gevolgen van enige betekenis ontbreken indien de gevolgen wel zijn vast te stellen, maar de gevolgen van de activiteit voor de woon-, leef- of bedrijfssituatie van betrokkene dermate gering zijn dat een persoonlijk belang bij het besluit ontbreekt. Daarbij wordt acht geslagen op de factoren afstand tot, zicht op, planologische uitstraling van en milieugevolgen (o.a. geur, geluid, licht, trilling, emissie, risico) van de activiteit die het besluit toestaat, waarbij die factoren zo nodig in onderlinge samenhang worden gezien. Ook aard, intensiteit en frequentie van de feitelijke gevolgen kunnen van belang zijn.

Indien bepaalde milieugevolgen zijn genormeerd door een afstandseis, een contour of een grenswaarde, is deze norm niet bepalend voor de vraag of de betrokkene belanghebbende is bij het besluit. Indien het besluit en de beroepsgronden daartoe aanleiding geven, komt de vraag of aan die norm wordt voldaan aan de orde bij de inhoudelijke beoordeling van het beroep.

De kring van belanghebbenden kan verschillen naar gelang de aard van het besluit. Zo hoeft de kring van belanghebbenden bij een handhavingsbesluit niet altijd samen te vallen met de kring van belanghebbenden bij een besluit tot vergunningverlening.

Bij besluiten over activiteiten in het omgevingsrecht is het de taak van het bestuursorgaan om de kring van belanghebbenden vast te stellen aan de hand van (onderzoek naar) de feitelijke gevolgen van het besluit. Uiteindelijk is het aan de bestuursrechter om te oordelen over de vraag wie belanghebbende bij een besluit is. De betrokken rechtzoekende hoeft derhalve niet zelf aan te tonen dat hij belanghebbende bij een besluit is. Slechts indien tijdens de procedure de vraag aan de orde is of 'gevolgen van enige betekenis' ontbreken en dus de vraag of er aanleiding is de correctie toe te passen, kan en mag van de betrokkene worden gevraagd uit te leggen welke feitelijke gevolgen hij van de activiteit ondervindt of vreest te zullen ondervinden.

[ECLI:NL:RVS:2017:3247](#)

Overige jurisprudentie Wabo-milieu

- MK Rechtbank Overijssel, 29-11-2016 (publ. 24-11-2017), Awb 15/741 ([ECLI:NL:RBOVE:2016:5389](#)).
- MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 31-10-2017 (publ. 24-11-2017), BRE 17/2363 WABO ([ECLI:NL:RBZWB:2017:7253](#)).
- MK Rechtbank Limburg, 17-11-2017 (publ. 29-11-2017), AWB/ROE 15/1941 ([ECLI:NL:RBLIM:2017:11185](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB2017, 1042

MK Rechtbank Gelderland, 28-11-2017, AWB 17/2197

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Gelderland, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.7a lid 4, 2.8a

Beleidsregels geur in milieuvergunningen Gelderland 2009 5 lid 2

ACTIVITEITENBESLUIT. Gelders geurbeleid. Maatwerkvoorschriften m.b.t. geur. De enkele stelling dat de groenbewerking een reeds vergunde activiteit is, is onvoldoende motivering voor het aanmerken van de grenswaarden als aanvaardbaar geurhinderniveau. Ofschoon de bestaande emissiewaarden grondslag vinden in het Gelders geurbeleid had verweerder opnieuw dienen te bezien of sprake is van een aanvaardbaar geurhinderniveau. Op grond van artikel 5, tweede lid, moet het afwijken tot de grenswaarde worden gemotiveerd, en dient bij het uitgaan van de grenswaarde de mate waarin de geurbelasting met toepassing van de beste beschikbare technieken kan worden gereduceerd te worden vastgesteld. Nu dit niet is gebeurd heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom het in dit geval – mede gelet op het aantal

geurigevoelige objecten waarvoor de richtwaarden worden overschreden – acceptabel is om voor het aanvaardbaar geurhinderniveau uit te gaan van de grenswaarden.

[ECLI:NL:RBGEL:2017:6129](https://ecli.nl/RBGEL:2017:6129)

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer

- MK Rechtbank Gelderland, 17-11-2017 (publ. 24-11-2017), AWB 15/3926 ([ECLI:NL:RBGEL:2017:5945](https://ecli.nl/RBGEL:2017:5945)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2017, 1043

MK CRvB, 23-11-2017, 17/1965 AW

korpschef van politie.

WAZ 6:1a

AMBTENARENRECHT. OUDERSCHAPSVERLOF. I.c. is sprake van benadeling in de zin van artikel 6:1a Waz.

Raad: In dit geding moet de vraag worden beantwoord of de korpschef appellant heeft benadeeld in de zin van artikel 6:1a van de Waz, door de tewerkstelling vroegtijdig te beëindigen vanwege de opname van het ouderschapsverlof door appellant.

De Raad stelt voorop dat de door appellant gestelde benadeling niet een benadeling in zijn formele functie betreft, maar wel in zijn loopbaanontwikkeling, doordat zijn ervaringsperiode in de managementfunctie van [functie C] is verkort, alsook in financiële zin, door stopzetting van de bij die functie behorende toelage en tenslotte in een minder gunstige waardering van zijn houding en gedrag, doordat in het verslag van het gesprek van 3 maart 2014 is vermeld dat zijn opstelling teleurstellend en ongepast is en niet het gewenste voorbeeldgedrag van een leidinggevende oplevert. (...)

Uit het voorgaande volgt, anders dan de korpschef heeft betoogd en de rechtbank heeft onderschreven, dat de benadeling zoals omschreven (...) is aan te merken als benadeling in de zin van artikel 6:1a van de Waz. De Raad komt dan ook tot een bevestigende beantwoording van de (...) geformuleerde vraag. Dit betekent dat de korpschef in strijd met artikel 6:1a van de Waz heeft gehandeld en hij de tijdelijke tewerkstelling van appellant om deze reden niet tussentijds had mogen beëindigen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4067](https://ecli.nl/CRVB:2017:4067)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2017, 1044

MK CRvB, 30-11-2017, 16/2689 ZW

Raad van bestuur van het Uvw.

ZW 19aa lid 1.

ZIEKTEWET. KOROŠEC. Uit het arrest Korošec volgt niet dat de rechter gehouden zou zijn in een situatie als hier aan de orde, waarin beide partijen in ruime mate in medische informatie hebben voorzien, zodat deze door de rechter kan worden getoetst, een medisch deskundige te benoemen. De enkele omstandigheid dat appellant het niet eens is met de conclusies van de verzekeringsarts bezwaar en beroep, is eveneens onvoldoende om een onafhankelijke medisch deskundige te benoemen.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4139](https://ecli.nl/crvb:2017:4139)

JnB2017, 1045

MK CRvB, 15-11-2017 (publ. 28-11-2017), 16/121 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 27, 91

SUWI 54

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. INLICHTINGENPLICHT. DETENTIE. Terecht is aan appellant een waarschuwing opgelegd nu appellant niet 'zo spoedig mogelijk', namelijk binnen één week, de detentie heeft doorgegeven.

Oplegging waarschuwing in verband met het niet tijdig doorgeven van detentie.
Raad: In het geval van appellant staat vast dat DJI een melding van de detentie van appellant bij het Uvw heeft gedaan. Deze melding door DJI brengt niet mee dat appellant aan zijn inlichtingenverplichting heeft voldaan. De bekendheid van het Uvw met de detentie neemt immers niet weg dat het appellant redelijkerwijs duidelijk moest zijn dat de detentie van invloed kan zijn op het recht op uitkering en hij deze dus moest melden. Het Uvw heeft er bovendien met juistheid op gewezen dat de melding door DJI functioneert als een – niet geheel sluitend – achtervangsysteem dat niet in de plaats komt van de inlichtingenverplichting op grond van de sociale zekerheidswetten. Door geen melding te maken van zijn detentie heeft appellant de op hem rustende inlichtingenverplichting geschonden.

Het Uvw legt de bewoordingen 'zo spoedig mogelijk' uit artikel 27, van de Wet WIA zo uit dat de inlichtingen binnen een week moeten worden verstrekt. Anders dan appellant heeft gesteld, verkeerde hij niet in de onmogelijkheid om de melding binnen die periode te doen. (...)

Appellant heeft derhalve verwijtbaar de op hem rustende inlichtingenverplichting geschonden. Nu geen sprake is van een door die schending veroorzaakte benadelingsbedrag heeft het Uvw terecht afgezien van het opleggen van een bestuurlijke boete en volstaan met het geven van een waarschuwing.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4089](https://ecli.nl/crvb:2017:4089)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2017, 1046

MK CRvB, 21-11-2017 (publ. 28-11-2017), 15/6754 WWB

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

WWB 53a

EVRM 14

EVRM Protocol 12 1

BIJSTAND. NIET-REGULIER ONDERZOEK. TOEPASSING RISICOPROFIEL: INWONENDE, ALLEENSTAANDE MANNEN VAN 55 JAAR EN OUDER. Door het risicoprofiel toe te passen zoals hij dat heeft gedaan, heeft het college gehandeld in strijd met het verbod van ongerechtvaardigde discriminatie.

Raad: Het college heeft door gebruik van het (...) risicoprofiel onderscheid gemaakt tussen verschillende groepen bijstandsgerechtigden en deze verschillend behandeld. Een bepaalde groep bijstandsgerechtigden van het mannelijk geslacht is onderworpen aan een niet-regulier onderzoek, terwijl vrouwelijke bijstandsgerechtigden met dezelfde kenmerken niet in dit onderzoek zijn betrokken. Indien een risicoprofiel, zoals thans in geding, beperkt is tot bijstandsgerechtigden van het mannelijk geslacht, dan gaat het om een onderscheid dat (...) als "verdacht" is aan te merken. Een zodanig onderscheid dient te worden gerechtvaardigd door "zeer gewichtige redenen". (...)

Het college heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de ervaringsgegevens ertoe noodzaakten om gebruik te maken van het opgestelde risicoprofiel. Hieruit volgt dat het onderscheid naar geslacht niet verenigbaar is met artikel 14 van het EVRM, omdat het college niet het bewijs heeft geleverd dat er "zeer gewichtige redenen" zijn die het gemaakte onderscheid rechtvaardigen.

Het vorenstaande leidt tot de conclusie dat het college door het risicoprofiel toe te passen zoals hij dat heeft gedaan, appellant heeft behandeld in strijd met het verbod van ongerechtvaardigde discriminatie.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4068](#)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

JnB2017, 1047

MK CRvB, 21-11-2017 (publ. 28-11-2017), 16/1391 PW

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

EVRM 9

PW 3

PARTICIPATIEWET. INLICHTINGENPLICHT. DUURZAAM GESCEIDEN LEVEN. In het geval van appellanten is van duurzaam gescheiden leven in de te beoordelen periode geen sprake. In dit geval kan niet worden gesproken van ongelijke behandeling van gelijke gevallen, omdat ook bijstandsgerechtigden die ervoor kiezen eerst een burgerlijk huwelijk en pas geruime tijd later een

kerkelijk huwelijk te sluiten, per datum van het sluiten van het burgerlijk huwelijk worden geconfronteerd met de onderhoudsverplichting voor gehuwden en de daarmee samenhangende gevolgen voor de bijstand. Hetzelfde geldt voor de bijstandsgerechtigden die ervoor kiezen om alleen een burgerlijk huwelijk te sluiten. De toepassing van artikel 3 van de PW komt in dit geval niet in strijd komt met het verbod van discriminatie.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4029](https://ecli.nl/crvb/2017/4029)

De Centrale Raad van Beroep heeft bij deze uitspraak een [nieuwsbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2017, 1048

MK CRvB, 22-11-2017 (publ. 28-11-2017), 16/6299 BABW

college van burgemeester en wethouders van Leeuwarden.

BABW 49

Regeling gehandicaptenparkeerkaart (Regeling) 1 lid 1 aanhef en onder d

GEHANDICAPTENPARKEERKAART. AANTOONBARE ERNSTIGE BEPERKINGEN. I.c. bestaan voldoende concrete aanwijzingen dat appelland in zijn directe woonomgeving kan worden blootgesteld aan zodanige prikkels dat zich paniekgevoelens openbaren. Daarmee is sprake van aantoonbare ernstige beperkingen als bedoeld in artikel 1, eerste lid, aanhef en onder d, van de Regeling. Het college heeft appelland dan ook ten onrechte geen gehandicaptenparkeerkaart verleend.

[ECLI:NL:CRVB:2017:4092](https://ecli.nl/crvb/2017/4092)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB2017, 1049

MK ABRS, 29-11-2017, 201601613/1/A2

Belastingdienst/Toeslagen.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wko) 1.7 lid 1, 1.52

Regeling Wko 11 lid 3

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. Kinderopvangtoeslag. Vereiste van een overeenkomst. Precisering jurisprudentie. Een schriftelijke overeenkomst is een vereiste voor de aanspraak op kinderopvangtoeslag, maar niet doorslaggevend voor het bepalen van de hoogte van die toeslag. Belastingdienst/Toeslagen mag

niet aan de ouder tegenwerpen dat de overeenkomst niet alle vereiste gegevens bevat, indien uit de overige overgelegde stukken duidelijk blijkt dat de kinderen zijn opgevangen, voor hoeveel uur en tegen welk tarief, en dat de kosten voor de opvang tijdig en volledig zijn voldaan.

[...] voorschotten kinderopvangtoeslag voor onderscheidenlijk de jaren 2014, 2012 en 2013 herzien en vastgesteld op nihil [...].

[...] Voor de periode januari tot en met april 2012 bestaat wel een schriftelijke overeenkomst tussen [appellante] en [gastouderbureau] over de kinderopvang, maar geen overeenkomst die aan alle vereisten van artikel 11, derde lid, aanhef en onder c, van de Regeling Wko voldoet.

De vraag die thans ter beoordeling voorligt, is of dat voldoende grond oplevert voor de Belastingdienst/Toeslagen om de kinderopvangtoeslag voor die periode op nihil vast te stellen. De Afdeling ziet aanleiding haar rechtspraak op dit punt te preciseren en overweegt daartoe als volgt.

In haar uitspraak van 2 april 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:1114](#), heeft de Afdeling overwogen dat de Belastingdienst/Toeslagen zich bij de vaststelling van de tegemoetkoming kinderopvangtoeslag baseert op de tussen partijen gemaakte afspraken, die, gelet op artikel 1.52 van de Wko vastgelegd dienen te zijn in een schriftelijke overeenkomst. Daarbij wordt ook rekening gehouden met afwijkende afspraken ten gevolge van gedurende het toelagjaar gewijzigde omstandigheden, mits die aan de dienst worden doorgegeven of blijken uit de ten behoeve van de vaststelling van toeslag overgelegde jaaropgave.

In artikel 1.7, eerste lid, van de Wko is bepaald dat de hoogte van de tegemoetkoming afhankelijk is van de draagkracht en de hoogte van de kosten van kinderopvang. De hoogte van de kosten van kinderopvang wordt per kind bepaald aan de hand van het aantal afgenomen uren opvang maal het uurtarief. De kosten van kinderopvang zijn aldus objectief bepaalbaar. In haar uitspraak van 8 juni 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1610](#), heeft de Afdeling overwogen dat artikel 1.7, eerste lid, van de Wko dwingendrechtelijk is geformuleerd zodat hiervan wat betreft de vaststelling van de hoogte van de kosten, overeenkomstig de gemaakte afspraken over kinderopvang, niet kan worden afgeweken. Gelet hierop moet de ouder dus aantonen dat het bedrag aan kosten dat blijkt uit de gemaakte afspraken over kinderopvang verschuldigd is, daadwerkelijk en tijdig is betaald.

Uit het voorgaande vloeit voort dat voor het bepalen van de hoogte van de kinderopvangtoeslag zowel van belang is welke afspraken in een schriftelijke overeenkomst over de kinderopvang zijn neergelegd als welke kosten daadwerkelijk gefactureerd zijn. Die kosten kunnen afwijken van de eerder gemaakte afspraken. Een schriftelijke overeenkomst is derhalve een vereiste voor de aanspraak op kinderopvangtoeslag, maar niet doorslaggevend voor het bepalen van de hoogte van die toeslag. De overeenkomst dient in samenhang te worden gezien met, bijvoorbeeld, maandelijkse facturen en jaaropgaven. Gelet hierop is de Afdeling van oordeel dat de Belastingdienst/Toeslagen niet aan de ouder mag tegenwerpen dat de overeenkomst niet alle vereiste gegevens bevat, indien uit de overige overgelegde stukken duidelijk blijkt dat de kinderen zijn opgevangen, voor hoeveel uur en tegen welk tarief, en dat de kosten

voor de opvang tijdig en volledig zijn voldaan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2017:3264](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding

JnB2017, 1050

MK Rechtbank Den Haag, 23-11-2017, SGR 17/5889

minister van Veiligheid en Justitie (thans de minister van Justitie en Veiligheid),
verweerder.

Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding (Twbmt) 2, 5 lid 1

TIJDELIJKE WET BESTUURLIJKE MAATREGELEN TERRORISMEBESTRIJDING.

Open normen. De reikwijdte van artikel 2 van de Twbmt kan uit de samenhang van de bewoordingen en de toelichting op dit artikel, voldoende worden bepaald. Het betoog van eiser dat de oplegging van een gebiedsverbod naar zijn aard een punitieve sanctie is, kan niet slagen. Gedragingen van eiser vormen een gevaar voor de nationale veiligheid. Voldaan is aan het criterium van artikel 2 van de Twbmt voor het opleggen van een gebiedsverbod.

[Opleggen] [...] gebiedsverbod als bedoeld in artikel 2, tweede lid, van de Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding (Twbmt) [voor de duur van zes maanden].

[...] Overeenkomstig hetgeen de rechtbank Rotterdam in haar uitspraak van 21 juli 2017 ([ECLI:NL:RBROT:2017:5500](#)) heeft overwogen, stelt de rechtbank vast dat in de Twbmt niet nader is omschreven wat wordt verstaan onder "de bescherming van nationale veiligheid" en "een persoon die op grond van zijn gedragingen in verband kan worden gebracht met terroristische activiteiten of de ondersteuning daarvan". Het zijn open normen die in een concreet geval ingevuld moeten worden door het bestuursorgaan en onderworpen zijn aan het oordeel van de rechter. Die handelwijze is in overeenstemming met de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) over artikel 8 en artikel 2, van het Vierde Protocol bij het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Naar het oordeel van de rechtbank kan de reikwijdte van artikel 2 van de Twbmt, uit de samenhang van de bewoordingen en de toelichting op dit artikel, voldoende worden bepaald. De opvattingen van derden waaraan eiser refereert maken dit niet anders.

Het betoog van eiser dat de noodzaak van de wet niet is aangetoond, gelet op de vele al bestaande strafrechtelijke en bestuursrechtelijke mogelijkheden op het gebied van terrorismebestrijding, slaagt niet. [...]

Het betoog van eiser dat de oplegging van een gebiedsverbod naar zijn aard een punitieve sanctie is, kan niet slagen. De rechtbank verwijst naar de toetsing van de maatregel aan de zogenoemde Engel-criteria van het EHRM door de rechtbank Rotterdam in de eerdergenoemde uitspraak van 21 juli 2017. De rechtbank sluit zich aan bij hetgeen in die uitspraak hieromtrent is overwogen.

Gelet op het vorenstaande ziet de rechtbank geen grond voor het oordeel dat verweerder op basis van de Twbmt in beginsel geen gebiedsverbod heeft mogen opleggen.

[...] De rechtbank stelt vast dat de conclusies van verweerder gebaseerd zijn op de bestuurlijke rapportage van de Politie-eenheid Den Haag van 14 augustus 2017. [...]

[...] De bestuurlijke rapportage van 14 augustus 2017 is te beschouwen als een deskundigenadvies. [...] Nu eiser de rechtbank geen toestemming heeft gegeven om kennis te nemen van deze bestuurlijke rapportage kan de rechtbank zich geen oordeel vormen of uit dit advies op objectieve, onpartijdige en inzichtelijke wijze blijkt welke feiten en omstandigheden aan de conclusies van het advies ten grondslag zijn gelegd. Ook is het niet mogelijk voor de rechtbank om te toetsen of deze conclusies begrijpelijk zijn zonder nadere toelichting. De vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat dit advies op zorgvuldige wijze tot stand is gekomen en of verweerder terecht uit gaat van de conclusies in deze bestuurlijke rapportage, kan de rechtbank dan ook niet beantwoorden. Dit gevolg van de weigering van eiser om de rechtbank toestemming te verlenen kennis te nemen van de bestuurlijke rapportage is, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling, in beginsel voor eiser (zie bijvoorbeeld de uitspraak van 27 juli 2005, [ECLI:NL:RVS:2005:AU0117](#)).

De enkele ontkenning van de conclusies van verweerder door eiser en de verwijzing naar citaten waarin hij zich zou hebben uitgesproken tegen terrorisme en geweld, acht de rechtbank onvoldoende concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de bestuurlijke rapportage.

Gelet hierop dient de rechtbank uit te gaan van de juistheid van de bestuurlijke rapportage, op basis waarvan onder meer is geconcludeerd dat eiser door het bedrijven van façadepolitiek het jihadistische gedachtegoed (nog steeds) verspreidt.

Verweerder heeft zich naar het oordeel van de rechtbank dan ook terecht op het standpunt gesteld dat de gedragingen van eiser een gevaar vormen voor de nationale veiligheid en dat is voldaan aan het criterium van artikel 2 van de Twbmt voor het opleggen van een gebiedsverbod.

De rechtbank acht, anders dan eiser, de duur van de opgelegde maatregel niet disproportioneel. [...]

Het betoog dat het gebiedsverbod een ongerechtvaardigde inbreuk betekent op het in artikel 2, derde lid, van het Vierde Protocol bij het EVRM gewaarborgde recht om zich vrij te mogen bewegen, slaagt niet. [...]

Gelet op de conclusies uit de bestuurlijke rapportage zoals die zien op eisers gedragingen in het verleden, de negatieve invloed die eiser heeft op zijn toehoorders in de twee genoemde wijken en de omstandigheid dat eiser geen gehoor heeft gegeven aan de sommatie van 10 augustus 2017, heeft verweerder, in aanmerking nemend het belang van de nationale veiligheid, in redelijkheid kunnen besluiten de zienswijze achterwege te laten en direct over te gaan tot het instellen van het gebiedsverbod met onmiddellijke ingang. [...]

[ECLI:NL:RBDHA:2017:13597](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2017, 1051

MK Rechtbank Amsterdam, 14-07-2017 (publ. 23-11-2017), AMS 16/4756

ledenraad van de Koninklijke Beroepsorganisatie van Gerechtsdeurwaarders (KBvG),
verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 3

Gerechtsdeurwaarderswet (Gdw) 72

**WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. Artikel 72 van de
Gerechtsdeurwaarderswet is een bijzondere openbaarmakingsregel ten
opzichte van de Wob en heeft een uitputtend karakter.**

[ECLI:NL:RBAMS:2017:6198](https://ecli.nl/RBAMS:2017:6198)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet wapens en munitie

JnB2017, 1052

MK ABRS, 29-11-2017, 201608223/1/A

staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (thans: de minister van Justitie en Veiligheid).

Wet wapens en munitie (Wwm) 4 lid 1 aanhef en onder e

**WET WAPENS EN MUNITIE. Het door de staatssecretaris ter invulling van het in
artikel 4, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wwm gestelde criterium
"beroepsdoeleinden" gestelde vereiste dat sprake moet zijn van een (betaald)
dienstverband tussen de gebruiker van de geluiddemper en een organisatie die
belast is met (wild)beheer en schadebestrijding is niet onredelijk. Daarbij heeft
de Afdeling in aanmerking genomen dat het onderscheid tussen bijvoorbeeld
een freelancer en een jager met een dienstverband bij een organisatie die
belast is met (wild)beheer en schadebestrijding niet dient te worden gezien in
het licht van de feitelijke arbeidsrechtelijke overeenkomsten of verschillen,
maar in het licht van een zo effectief mogelijk toezicht met het oog op
beperking van risico's voor de veiligheid van de samenleving. Door uitsluitend
aan organisaties ontheffing te verlenen, wordt bovendien, de opbergplaats van
geluiddempers centraal geregeld, hetgeen de mogelijkheden van toezicht en
controle door de korpschef bevordert.**

[ECLI:NL:RVS:2017:3272](https://ecli.nl/RVS:2017:3272)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2017, 1053

MK ABRS, 30-11-2017, 201701947/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 3:4 lid 2

Vw 2000 2a, 2c, 18, 19

VV 2000 4.26

REGULIER. Kennismigrant. Belang van juiste toepassing van de voorwaarden van de kennismigrantenregeling ziet niet alleen op het handelen van de werkgever. Niet-erkenning van de referent kan de vreemdeling worden verweten. Intrekking verblijfsvergunning niet in strijd met evenredigheidsbeginsel.

De rechtbank heeft terecht overwogen dat het belang van een juiste toepassing van de voorwaarden van de kennismigrantenregeling een legitiem belang is. De staatssecretaris betoogt echter terecht dat de rechtbank vervolgens ten onrechte heeft overwogen dat dit belang slechts ziet op het handelen van de werkgever, zodat de gevolgen daarvan niet voor rekening van de vreemdelingen kunnen worden gebracht. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de Wet momi volgt dat de koppeling tussen de referentstelling en de verblijfsvergunning van een vreemdeling, die verblijf beoogt als kennismigrant, bewust aangebracht is om te voorkomen dat een werkgever, zonder zich referent te stellen, toch het gewenste verblijf van de desbetreffende vreemdeling kan bewerkstelligen (Kamerstukken II 2008/09, 32 052, nr. 3, blz. 80). Voorts betoogt de staatssecretaris terecht dat in dit geval de niet-erkenning van de referent niet alleen de werkgever, maar ook vreemdeling 1 kan worden verweten. Uit artikel 4.26 van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 volgt dat een vreemdeling die in Nederland verblijft als kennismigrant inlichtingen aan de staatssecretaris verstrekt indien hij van werkgever wijzigt. [...]

In de door de vreemdelingen aangevoerde omstandigheden, dat zij door de intrekking van de verblijfsvergunningen en het daardoor ontstane verblijfs gat pas op een later moment in aanmerking kunnen komen voor verlening van verblijfsvergunningen voor onbepaalde tijd en kunnen naturaliseren, heeft de staatssecretaris niet ten onrechte geen aanleiding gezien om van de intrekking van de verblijfsvergunningen af te zien. Deze nadelige gevolgen zijn niet onevenredig in verhouding tot de met de intrekking beoogde doelen. Daarbij is tevens in aanmerking genomen dat de vreemdelingen thans in het bezit zijn van geldige verblijfsvergunningen en zij hun verblijf in Nederland dus kunnen voortzetten.

Derhalve heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris in strijd met het in artikel 3:4, tweede lid, van de Awb neergelegde evenredigheidsbeginsel de verblijfsvergunningen van de vreemdelingen heeft ingetrokken.

[ECLI:NL:RVS:2017:3294](https://eclis.nl/RVS:2017:3294)

[Naar inhoudsopgave](#)

Visum

JnB2017, 1054

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 30-11-2017, AWB 16/24120, AWB 16/28901 en AWB 16/29920

de minister van Buitenlandse Zaken.

Verordening (EG) nr. 810/2009 (Visumcode) 8 lid 4, 32 lid 3

Handvest van de grondrechten van de EU 47

VISUMCODE. Prejudiciële verwijzing. Is de uitleg van de Visumcode, waarbij de visumaanvragers het beroep tegen de afwijzing van hun aanvragen uitsluitend bij een bestuurlijke of rechterlijke instantie van de vertegenwoordigende lidstaat kan instellen en niet in de vertegenwoordigde lidstaat waarvoor het visum is aangevraagd, in overeenstemming met het recht op een effectieve rechtsbescherming als bedoeld in artikel 47 van het Handvest?

De minister van Buitenlandse zaken heeft zich onbevoegd verklaard om te beslissen op de bezwaren van eisers tegen de afwijzing van hun visumaanvragen respectievelijk voor Nederland door de Zwitserse ambassade te Colombo, Sri Lanka. Eisers wonen in Sri Lanka en hebben de Sri Lankaanse nationaliteit. Zij hebben een Schengenvisum aangevraagd voor familiebezoek aan hun (schoon)zus en haar zoon in Nederland. Eisers voeren in beroep aan dat Nederland hun bezwaarschriften respectievelijk hun visumaanvragen in behandeling moet nemen en dat Zwitserland slechts heeft opgetreden als vertegenwoordiger van Nederland. Volgens eisers zijn zij op grond van het Unierecht gerechtigd om hun visumaanvragen in te dienen in het land van hun hoofdbestemming. Eisers stellen dat het volledig uit handen geven van visumprocedures aan Zwitserland in strijd is met de effectieve rechtsgang als bedoeld in artikel 47 van het Handvest. De rechtbank ziet aanleiding het Hof van Justitie te verzoeken bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de (centrale) vraag of de uitleg van artikel 8, vierde lid, en artikel 32, tweede lid, van de Visumcode, waarbij de visumaanvragers het beroep tegen de afwijzing van hun aanvragen uitsluitend bij een bestuurlijke of rechterlijke instantie van de vertegenwoordigende lidstaat kan instellen en niet in de vertegenwoordigde lidstaat waarvoor het visum is aangevraagd, in overeenstemming met het recht op een effectieve rechtsbescherming als bedoeld in artikel 47 van het Handvest.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:14187](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2017/14187)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2017, 1055

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 16-11-2017 (publ. 28-11-2017), NL17.10834

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 38 lid 4

Vw 2000 30a lid 1 c

ASIEL. Veilig derde land. Ten tijde van het asielbesluit hoeft niet vast te staan dat de vreemdeling wordt toegelaten tot het veilige derde land.

Uit het beleid, bedoeld in paragraaf C2/6.3 Vc, volgt niet dat het op de weg van de vreemdeling ligt om aan te tonen dat hij geen toegang zal krijgen tot het veilige derde land.

Onder verwijzing naar de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 26 juni 2017 ([ECLI:NL:RBDHA:2017:7118](https://eur-lex.europa.eu/uri/lexuri/servlet/uri?id=611871)), overweegt de rechtbank dat uit artikel 38, vierde lid, Procedurerichtlijn niet volgt dat op voorhand, ten tijde van het nemen van het asielbesluit, moet *vast staan* dat de vreemdeling wordt toegelaten tot het veilige derde land. In die bepaling is immers niet meer tot uitdrukking gebracht dan dat de lidstaat de vreemdeling toegang dient te verlenen tot zijn asielprocedure, wanneer het derde land de vreemdeling niet tot zijn grondgebied toelaat. Niet is daarin bepaald op welke wijze de lidstaten in een asielprocedure moeten beoordelen of een vreemdeling zal worden toegelaten tot het veilig geachte derde land. Er is daarom geen grond voor het oordeel dat het hiervoor weergegeven beleid van verweerder, zoals opgenomen in paragraaf C2/6.3 Vc, buiten toepassing moet blijven wegens strijd met artikel 38, vierde lid, Procedurerichtlijn. De rechtbank is voorts van oordeel dat - anders dan verweerder in het bestreden besluit en zijn toelichting daarop lijkt te veronderstellen - uit het beleid, bedoeld in paragraaf C2/6.3 Vc, niet volgt dat het op de weg van de vreemdeling ligt om aan te tonen dat hij geen toegang zal krijgen tot het veilige derde land. Uit het beleid volgt immers dat verweerder alleen dan tot niet-ontvankelijkverklaring van de asielaanvraag op grond van artikel 30a, eerste lid, onder c, Vw overgaat, indien hij redenen heeft om *aan te nemen* dat de vreemdeling *wordt toegelaten* tot het veilige derde land. Dit betekent dat verweerder, alvorens zo'n beslissing te nemen, moet onderzoeken of er redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene toegelaten wordt tot het veilig geachte derde land.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:13791](https://eur-lex.europa.eu/uri/lexuri/servlet/uri?id=611871)

JnB2017, 1056

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 16-11-2017 (publ. 30-11-2017), NL17.10447

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Verordening (EU) nr. 604/2013

Vw 2000 30 lid 1

Awb 4:6

ASIEL. Herhaalde asielaanvraag. Dublinverordening kent geen met artikel 4:6 Awb vergelijkbare, vereenvoudigde, afdoeningswijze van herhaalde aanvragen.

Eiser heeft eerder, op 11 september 2016, een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Bij besluit van 5 april 2017 is de aanvraag niet in behandeling genomen omdat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van de aanvraag. Dit besluit is bij uitspraak van 4 mei 2017 van deze rechtbank, zittingsplaats Amsterdam, onherroepelijk geworden. Eiser is op 31 mei 2017 overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten. Op 13 juni 2017 heeft eiser een opvolgende asielaanvraag ingediend.

Verweerder heeft de opvolgende aanvraag van eiser, onder verwijzing naar het besluit van 5 april 2017, niet in behandeling genomen met toepassing van artikel 4:6 Awb. [...] Eiser voert aan dat verweerder zijn asielaanvraag ten onrechte heeft afgedaan met toepassing van artikel 4:6 Awb. [...]

De asielaanvraag wordt, wanneer een andere lidstaat verantwoordelijk wordt geacht, in Nederland niet inhoudelijk behandeld. Dat is aan de andere, aangezochte lidstaat. In artikel 30 Vw is dan ook terecht opgenomen dat de aanvraag (hier in Nederland) niet in behandeling wordt genomen.

Dat de wetgever met de wijziging van artikel 30 Vw (van 'afwijzen' naar 'niet in behandeling nemen' van een aanvraag) geen inhoudelijke wijziging heeft beoogd en dat in de kamerstukken expliciet de mogelijkheid wordt erkend een herhaalde aanvraag in Dublinzaken af te wijzen met toepassing van artikel 4:6 Awb, is naar het oordeel van de rechtbank in dit kader niet doorslaggevend. Immers, een en ander laat onverlet dat de tekst *is* gewijzigd en dat de huidige redactie strookt met het doel, systeem en de inhoud van de Dublinverordening, welke prevaleert boven en rechtstreeks doorwerkt in de nationale rechtsorde. De rechtbank merkt hierbij op dat de Dublinverordening geen met artikel 4:6 Awb vergelijkbare, vereenvoudigde, afdoeningswijze van herhaalde Dublinaanvragen kent. Sterker, in artikel 19, derde lid, Dublinverordening is te lezen, voor zover van belang: "(...) Een verzoek dat na een daadwerkelijke verwijdering wordt ingediend, wordt beschouwd als een nieuw verzoek dat leidt tot een nieuwe procedure waarbij de verantwoordelijke lidstaat wordt bepaald.". Artikel 23 Dublinverordening heeft betrekking op indiening van een terugnameverzoek wanneer er in de verzoekende lidstaat een nieuw verzoek is ingediend. Het eerste lid van dit artikel luidt: "Wanneer een lidstaat waar een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, van oordeel is dat een andere lidstaat verantwoordelijk is overeenkomstig artikel 20, lid 5, en artikel 18, lid 1, onder b), c) of d), kan hij die andere lidstaat verzoeken de betrokken persoon terug te nemen." Ook dit impliceert dat de verzoekende lidstaat bij een herhaalde aanvraag opnieuw de procedure ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat moet doorlopen.

Onze nationale, vereenvoudigde, afdoeningswijze waarbij artikel 4:6 Awb wordt toegepast lijkt dan ook in strijd te zijn met het doel, systeem en de inhoud van de Dublinverordening. Daarbij neemt de rechtbank mede in aanmerking dat in het kader van toepassing van artikel 4:6 Awb een zwaardere bewijslast op de vreemdeling rust. Deze zal immers gehouden zijn relevante nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te stellen en onderbouwen. Voorts brengt toepassing van artikel 4:6 Awb een beperking van de motiveringsplicht van verweerder met zich. [...]

Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat het bestreden besluit op een onjuiste grondslag berust.

[ECLI:NL:RBDHA:2017:14024](https://www.eclis.nl/decision/ECLI:NL:RBDHA:2017:14024)

[Naar inhoudsopgave](#)